Nr. 5. Lublin, dnia 20 lutego 1929 r. Rok X.

LUBELSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Cena niniejszego numeru wynosi 50 groszy. Prenumerata Dziennika Wojewódzkiego na I kwartał 1929 r. wynosi 9 zł. Dziennik Wojewódzki przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, zaś od osób prywatnych tylko takie które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucyj. W ogłoszeniach opłata za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego lub jego miejsce 50 groszy, za szpaltę 30 zł. Za jednokrotne ogłoszenie o zagubionych dokumentach liczy się 2 zł 50 gr., a za trzykrotne 7 zł. 50 gr. Za ogłoszenie o rejestracji stowarzyszeń 5 zł. Wszelkie należności należy wpłacać do Pocztowe Kasy Oszczędności na konto czekowe Nr. 100.200.

Redakcja i Administracja: Gmach Urzędu Wojewódzkiego Niecała Nr. 14, drzwi Nr. 56 (parter).

Numer niniejszy jest poświęcony wyłącznie sprawie akcji przeciwlodowej i przeciwpowodziowej.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. Rozporządzenia i zarządzenia z mocą obowiązującą.

46.

Ruch służbowy

do dnia 31/I. 1929 roku.

1) W Okręgowym Urzędzie Ziemskim w Lublinie.

1) Przyjęci do służby.

Wroński Stefan — przyjęty w charakterze pracownika kontraktowego w X grupy uposarzenia.

Kowalski Tadeusz — przyjęty w charakterze pracownika kontraktowego w X grupy uposażenia.

2) Mianowani.

Gunderman Rudolf — Insp. Ziem. VII st. sł. awansowany do VI st. sł.

Krajewski Henryk — Pom. ref. VIII st. sł. mianowany prowizorycznym asesorem VII st. sł.

Fuksiński Jan — Mierniczy VIII st. sł. awansowany do VII st. sł.

Malewski Wiktor — Mierniczy VIII st. sł. awansowany do VII st. sł.

Małek Marjan — Mierniczy VIII st. sł. awansowany do VII st. sł.

Ciołek Paweł — Asystent mierniczy IX st. sł. mianowany prowizorycznie mierniczym VIII st. sł.

Winnicki Bohdan — Sekretarz IX st. sł. mianowany prowizorycznie asesorem VIII st. sł.

Gołębiowska Helena — Rejestratorka X st. sł. mianowana prowizorycznie sekretarzem IX st. sł.

Guz Edward — Adjunkt kanc. X st. sł. mianowany prowizorycznie sekretarzem IX st. sł.

Boruć Bolesław — Sekretarz X st. sł. awansowany do IX st. sł.

3) Przesunięci do wyższej grupy uposażenia.

Lenkiewicz Eugenjusz — pracownik kontraktowy VIII grupy uposażenia przesunięty do VII grupy uposażenia.

Bentkowski Bronisław — pracownik kontraktowy IX grupy uposażenia przesunięty do VIII grupy uposażenia.

Sabacińska Joanna — pracowniczka kontraktowa XI grupy uposażenia przesunięta do X grupy uposażenia.

4) Przeniesieni.

Tomczycki Marjan — Komisarz Ziemski VII st. sł. przeniesiony z Urz. Kom. Służebnościowego w Zamościu na stanowisko Kierownika Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Biłgoraju.

Rotkel Zygmunt, — Podkomisarz Ziemski VIII st. sł. przeniesiony z P. U. Z. w Białej Podlaskiej na stanowisko kierownika P. U. Z. w Janowie Podlaskim.

5) Zwolnieni.

Rodziewiczowa Zofja — Pracowniczka kontraktowa X grupy uposażenia zwolniona na własną prośbę.

Naczelnik Wydziału Administracyjnego
(—) *St. Przybora.*

2) w Dyrekcji Lasów Państwowych

w Radomiu i podległych urzędach w miesiącu styczniu 1929 r. na terenie Województwa Lubelskiego.

Przeniesieni.

1. Leśniczy N-ctwa Kozienice **Edward Wieczorkiewicz** na takież stanowisko do Nadleśnictwa Chełm w IX st. sł.

Awansowani z dn. 1 stycznia 1929 r.

1. Nadleśniczy N-ctwa Biłgoraj **Ryszard Müller** awansowany do VIII st. sł.

2. Prowizoryczny leśniczy N-ctwa Puławy **Wacław Grajewski** awansowany do VIII st. sł. na stanowisko adjunkta.

Mianowani prowizorycznie (do odwołania) z kontraktowych.

1. Kontraktowy praktykant leśny N-ctwa Chełm **Eugenjusz Kubijewicz** w XII st. sł.

II. Okólniki, instrukcje i inne zarządzenia wewnętrzne.

47.

Okólnik № 52

Wojewody Lubelskiego do wszystkich PP. Starostów Powiatowych Województwa Lubelskiego

w sprawie akcji przeciwlodowej i przeciwpowodziowej.

L. 316/BP.

Wyjątkowo surowa i obfita w opady śnieżne tegoroczna zima nasuwa uzasadnione obawy, że z chwilą ruszenia lodów i topnienia śniegu, wezbrane wody rzek zalać mogą znaczne obszary przyległych gruntów i wyrządzić nieobliczalne szkody tak nadbrzeżnej ludności jak i gospodarce społecznej przez zniszczenie pól uprawnych, zabudowań, dróg i mostów.

Zwłaszcza w miejscowościach, które rok rocznie nawiedzane są większą lub mniejszą powodzią, w roku bieżącym, gdy lód na rzekach dochodzi miejscami do nienotowanej od szeregu lat grubości 1.60 mtr. powódź przybrać może rozmiary wręcz katastrofalne.

Dlatego też na niebezpieczeństwo powodzi wiosennej w tym roku należy zwrócić wyjątkowo baczną uwagę i już obecnie podjąć staranną i planową **akcję zapobiegawczą czyli prewencyjną,** któraby niebezpieczeństwu powodzi skutecznie przeciwdziałała.

W akcji prewencyjnej należy zwrócić uwagę przedewszystkiem na następujące zasadnicze zagadnienia:

1) zapewnienie krom lodowym i wodom spiesznego i swobodnego odpływu, aby uniknąć tworzenia się zatorów lodowych;

2) ochrona istniejących wałów celem ich zabezpieczenia od zniszczenia;

3) ochrona mostów;

4) ewakuacja ludności z miejsc zagrożonych wylewem i przygotowania do akcji ratowniczej.

Akcja ratownicza na wypadek zaistnienia powodzi rozpada się zasadniczo na dwa działy:

1) ratunek ludzi i mienia w miejscach nawiedzonych powodzią,

2) zapewnienie poszkodowanej przez powódź ludności pomieszczeń, żywności, opału oraz opieki lekarskiej.

1. Kierownictwo akcją przeciwpowodziową. Całość akcji zarówno prewencyjnej jak i ratowniczej spoczywa na terenie powiatu w rękach właściwego Starosty i na nim też ciąży całkowita odpowiedzialność, za wszelkie wynikłe skutkiem wadliwego zorganizowania lub przeprowadzenia akcji następstwa.

PP. Starostowie przeto winni dokładnie orjentować się w sytuacji pod względem niebezpieczeństwa powodzi, być w stałym kontakcie z władzami wojskowemi, wodnemi, pocztowemi i kolejowemi, oraz w porozumieniu z niemi opracować już teraz szczegółowe plany akcji w każdym zagrożonym punkcie, trzymać rękę na pulsie całej akcji w ten sposób, by w każdej chwili będąc należycie poinformowanym natychmiast móc celowo ingerować.

Mającześrodkowane w swoich rękach nici całej akcji, PP. Starostowie muszą zawczasu wyznaczyć tak na każdym zagrożonym odcinku, jak też poważniejszym objekcie **odpowiedzialnych kierowników,** wyznaczając każdemu dokładnie jego zadanie.

Kierownikami technicznymi akcji są zasadniczo **właściwi kierownicy powiatowych zarządów drogowych i zarządów dróg wodnych** przyczem zaznaczam, iż pierwsi zasadniczo powinni bronić mostów, drudzy niedopuszczać do tworzenia się zatorów względnie zaś rozbijać już powstałe, grożące przerwaniem wału oraz zalewem.

2. Punkty obserwacyjne. Pierwszą zasadniczą rzeczą dla należytej orjentacji jest zapewnienie otrzymywania stale dokładnych informacji przez PP. Starostów o sytuacji na rzekach. W tym celu winni PP. **opracować sieć posterunków obserwacyjnych wzdłuż rzek,** które zorganizować i uruchomić będzie obowiązkiem urzędów gminnych, przyczem należy wydać szczegółowe instrukcje wskazujące konkretne zadania, jakie te punkty mają do spełnienia.

3. Środki łączności. Nieodzownym warunkiem użyteczności takich punktów obserwacyjnych jest zapewnienie stałej i niezawodnej łączności ich z PP. Starostami.

Ponieważ władze pocztowe w osobie Prezesa Poczt i Telegrafów w Lublinie idą jaknajdalej na rękę administracji ogólnej, w kierunku **usprawnienia działania sieci telefonicznej** przeto w tym celu polecam Panom podać mi do dni 3-ch:

1) specjalnie ważne punkty obserwacyjne, do których zachodziłaby potrzeba przeprowadzenia połączenia telefonicznego,

2) odległość od najbliższego telefonu,

3) odległość od najbliższego Urzędu Pocztowego,

4) nazwa centrali w sieć której wchodziłoby to połączenie,

5) z kim ma łączyć centrala w danej sprawie mianowicie czy z urzędem gminnym, czy też z posterunkiem PP., ewentualnie wprost ze Starostwem.

Na skutek otrzymanych od PP. Starostów zapotrzebowań w tym kierunku Urząd Wojewódzki zwróci się do Dyrekcji Poczt i Telegrafów, celem wydania stosownych zarządzeń w sprawie przeprowadzenia żądanego połączenia.

Zaznaczam jednak, że zapotrzebowanie na połączenia telefoniczne należy zgłaszać bardzo oględnie, tylko dla rzeczywiście b. ważnych punktów.

4. Kontrola punktów obserwacyjnych. W związku z włożonym na Urzędy Gminne obowiązkiem wystawienia posterunków obserwacyjnych należy wydać podległym organom P. P. zarządzenia, aby dostosowując na czas akcji swe obchody do planu akcji przeciwpowodziowej często kontrolowały pełnienie służby na punktach obserwacyjnych i ingerowały z całą stanowczością w wypadkach niedbałego lub nienależytego pełnienia tej służby przez wyznaczonych do tego ludzi.

5. Sygnalizowanie spostrzeżeń. Na każdym punkcie obserwacyjnym powinna być krótka instrukcja zawierająca wyraźne wskazówki, w jakich okresach czasu względnie przy zaistnieniu jakich okoliczności winien punkt obserwacyjny sygnalizować dalej swe spostrzeżenia. **W porze nocnej punkty obserwacyjne muszą być oświetlone.**

Przypominam tutaj P. P. Starostom, że w myśl Rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów **wszelkie rozmowy telefoniczne i telegramy dotyczące klęsk żywiołowych, a więc i powodzi są bezpłatne,** wystarczy tylko, aby treść rozmowy lub telegramu dotyczyła powodzi.

Należy zwrócić na to uwagę Urzędom Gminnym posterunkom P.P., oraz sołtysom i podać do najszerszej wiadomości ogółu pouczając jednocześnie, że niezależnie od powołanych do tego władz, każdy obywatel winien w razie grożącego niebezpieczeństwa powodzi zawiadomić najbliższe Władze i Urzędy.

W celu odróżnienia rozmów i depesz dotyczących powodzi będzie przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów podane **hasło,** na skutek którego rozmowy te i depesze będą nadawane natychmiast poza zwykłą kolejnością.

Na punktach obserwacyjnych poza łącznością telefoniczną należy zorganizować także **sieć kurjerską** ze względu na możliwość przerwania drutów.

6. Uprawnienia władz administracji ogólnej. Szybki i swobodny odpływ kry i wód, to jedyny niemal w obecnych warunkach i najskuteczniejszy środek zabezpieczający od nadmiernego wylewu oraz od szkodliwych i niszczycielskich skutków powodzi.

W tym celu należy w całej pełni wykorzystywać **uprawnienia jakie nadaje obowiązująca Ustawa Wodna** z dnia 19/IX. 1922 r. w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministra Robót Publicznych z dn. 13/IV 1928 r. (Dz. Ust. Nr. 62 poz. 574), a w szczególności art. 113—123.

Przedewszystkiem tedy należy zarządzić:

1) Usunięcie zawczasu wszystkich przeszkód, które znajdują się w obrębie corocznego zalewu, hamujących swobodny odpływ wód, jak nagromadzone kamienie, drzewo i t. p.

2) Otwarcie wszystkich szluz zakładów, czy innych urządzeń spiętrzających wodę na cały czas trwania odpływów wielkich wód wiosennych.

3) Pouczyć Urzędy Gminne i przypomnieć im, że w myśl art. 121 Ustawy Wodnej wszyscy miesz-

kańcy zagrożonych, a w razie potrzeby i sąsiednich miejscowości obowiązani są na zarządzenie władzy dać **bezpłatną pomoc do robót ochronnych** i dostarczyć na miejsce potrzebnych **narzędzi i środków przewozowych.**

Istniejące **ochronne wały** rzeczne zabezpieczają od zalewu wód znaczne obszary. Dlatego należycie przygotowana uprzednio i w porę działająca podczas wylewu ochrona wałów szczególnie na odcinkach uszkodzonych czy zagrożonych jest konieczna. Takiej ochrony wymagają również i **mosty** stanowiące nieodzowną część arterji komunikacyjnych.

Należy więc tutaj zarządzić:

1) przygotowanie potrzebnych materjałów i narzędzi dla obrony i ewentualnego wzmocnienia wałów na odcinkach gdzie zachodzi możliwość niebezpieczeństwa, przerwania ich, biorąc pod uwagę również wyniki ostatniej jesiennej rewizji.

Materjał niezbędny dla ochrony i wzmocnienia wałów, stanowią worki z piaskiem, pale, słupy, drut, deski i t. p.

Narzędzia zaś niezbędne stanowią: siekiery, łomy, kilofy, piły trackie (do cięcia lodu), bosaki, drabiny, liny, sanki i łodzie ze sprzętem wioślarskim,

2) zorganizowanie w miejscowościach nadbrzeżnych zwłaszcza zagrożonych, **pogotowia** podzielonego na odpowiednią ilość zmian, aby powódź nie zaskoczyła ludności,

3) zabezpieczenie należyte mostów i ustalenie ochrony tychże.

7. Udział wojska w akcji przeciwlodowej i przeciwpowodziowej. W bezpośredniem przewidywaniu warunków, którymby władze cywilne podołać nie mogły, należy zwracać się o pomoc wojska do DowódcyKorpusu, względnie Szefa Saperów O. K., a w wyjątkowych wypadkach wprost do Oddziałów Technicznych, względnie najbliższych oddziałów wojskowych.

Udział wojska w akcji przeciwlodowej polega zasadniczo na udzielaniu na żądanie właściwych władz administracyjnych (Województwa, Starostwa, Powiatowego Zarządu Drogowego, Państwowego Zarządu Dróg Wodnych) **niezbędnej pomocy fachowej** dla zabezpieczenia pewnych objektów jak mosty, wały ochronne przed uszkodzeniem i zniszczeniem ich przez kręR, wylewy, oraz dla usuwania zatorów na rzekach.

W zasadzie więc pomoc wojska ogranicza się do współpracy patroli minerskich, w szerszym zaś zakresie wojsko może być użyte tylko do zabezpieczenia objektów specjalnie ważnych.

Zainteresowane władze cywilne wzywając pomocy wojska winny przygotować:

a) kwatery dla oficerów i szeregowych,

b) środki lokomocji ze stacji wyładowczej i z powrotem dla przewiezienia ludzi i sprzętu, oraz w czasie samej akcji dla dowozu żywności.

c) bezpieczne pomieszczenie dla materjałów wybuchowych,

d) następujący sprzęt pomocniczy dla każdego zagrożonego objektu:

3 kilofy, 2 łomy żelazne, 1 piła poprzeczna, 1 łódź z wiosłami, 2 kg. drutu 3 m/m cęgi, pochodnie, pasy i koła ratunkowe, 10 żerdzi zapasowych do bosaków dł. 3—4 m. grub. 4 cm., blaszanki na proch, 3 bosaki obsadzone, 2 siekiery lub topory, 1 piłka ramowa, 20 desek dł. 4 m. grub. 5 cm. szer. 20—28 cm., 2 kg. smoły, 1 piła składana, liny zależnie od warunków miejscowych, 2 kg. gwoździ 10 cm., młotki, $^1/_2$ kg kitu uszczelniającego, lub 2—3 krążki taśmy izolacyjnej.

Wszelkie przygotowania winny być przez władze cywilne tak uskutecznione, by oddział wojskowy mógł natychmiast po przybyciu na miejsce przeznaczenia rozpocząć akcję ratowniczą.

Celem utrzymania oddziałów wojskowych przeznaczonych do akcji przeciwlodowej w należytej gotowości, winni P.P. Starostowie w okresie akcji przeciwlodowej informować Szefa Saperów O.K. conajmniej raz na miesiąc o stanie rzeki, podając te wszystkie dane, które mogą posłużyć Szefowi Saperów do wytworzenia sobie ogólnego poglądu na całokształt akcji przeciwlodowej w danym roku na terenie O.K., w wypadku zaś zachodzącego niebezpieczeństwa bezzwłocznie.

Pisemne żądania pomocy wojskowej winny być zaopatrzone na kopercie napisem „bardzo pilne" i winny zawierać wszelkie dane o stanie wody, mostu, dotychczasowym przebiegu akcji przeciwlodowej ze strony władz cywilnych i jej rezultatach i t. p. dane konieczne dla należytego zorjentowania się w wytworzonej sytuacji.

Tak w telegraficznem jak i pisemnem żądaniu pomocy winien być podany przypuszczalny czas pobytu oddziału wojskowego na miejscu oraz najbliższa stacja kolejowa wyładowcza i adres telegraficzny władzy żądającej pomocy.

Patrole minerskie mogą być użyte tylko do pracy czysto fachowej, związanej z usunięciem zatorów lodowych.

Obecny na miejscu przedstawiciel władz cywilnych winien dostarczyć oddziałom wojskowym wszelkiej żądanej przez nie pomocy, gdyż tylko wtedy praca ich może wydać należyte wyniki.

Jeżeli zaś chodzi o pomoc wojska **w akcji ratunkowej na wypadek powodzi,** to wojsko współdziała z władzami cywilnemi, ograniczając się:

a) do zatamowania przerwanych (osłabionych) wałów ochronnych należących bezpośrednio do akcji powodziowej,

b) ratunku mienia,

c) udzielenia pomocy zatopionym, lub przez rozlewy wody odciętym od komunikacji osadom.

Po ukończeniu akcji przeciwlodowej oraz przeciwpowodziowej władze cywilne winny wydać dowódcy oddziału wojskowego:

a) zaświadczenie jak długo trwała akcja,

b) dwa kwity: jeden na zużyte materjały wybuchowe i środki zapalnicze oraz stracony sprzęt saperski, drugi na ewent. zniszczone części ekwipunku, umundurowania i t. p.

Niezużyty materjał wybuchowy winny władze cywilne na koszt własny odesłać do miejsca wskazanego przez dowódcę patrolu, wzgl. w przewidywaniu ponownej akcji przeciwlodowej uzyskać u szefa Saperów właściwego O. K. zezwolenie na czasowe pozostawienie tego materjału na miejscu.

8. Zadania Policji Państwowej. W okresie akcji przeciwlodowej i powodziowej na organach P. P. ciążą specjalne obowiązki, gdyż organa te, jako powołane do czuwania nad bezpieczeństwem publicznem winny w tym okresie całą swoją uwagę zwrócić w tym kierunku.

Przedewszystkiem więc organa P. P. winny jaknajczęściej i jaknajdokładniej kontrolować wykonywanie na miejscu zarządzeń ochronnych wydanych przez PP. Starostów wzgl. powiatowe zarządy drogowe, a dlatego na okres trwania akcji przeciwlodowej winni PP. Starostowie zarządzić, aby **obchody policyjne** były specjalnie dostosowane do potrzeb chwili.

W szczególności obowiązki organów P.P. w tym okresie następujące:

1) obserwowanie stanu wód rzecznych wzgl. miejsca tworzenia się zatorów lodowych w pobliżu mostów i tam rzecznych i składanie meldunków o swych spostrzeżeniach władzom administracyjnym,

2) wykonywanie nadzoru nad posterunkami obserwacyjnemi i dopilnowanie, aby posterunki te w nocy były oświetlone,

3) w razie grożącego niebezpieczeństwa powodzi, przerwania wałów rzecznych i t.p. alarmować okolicznych mieszkańców i zawiadamiać władze administracyjne

4) gdy na miejscu niema innego przedstawiciela władzy powołanej do kierowania akcją zapobiegawczą, kierownictwo to do czasu przybycia właściwej władzy lub wojskowych oddziałów technicznych spoczywa w rękach organów P.P.

5) w analogicznych wypadkach kierownictwo akcją ratowniczą,

6) niesienie pomocy poszkodowanym w nieszczęśliwych wypadkach do czasu przybycia personelu sanitarnego,

7) ochrona dobytku ludności przed rozgrabieniem go przez męty społeczne,

8) dostarczenie środków lokomocji i przyrządów ratowniczych oraz organizowania oddziałów ratunkowych z miejscowej ludności,

9) współdziałanie w jaknajszerszym zakresie z wojskowemi oddziałami technicznemi oraz władzami samorządowemi i komitetami obywatelskiemi w kierunku przygotowania kwater dla pozbawionych dachu.

10) ściśle i natychmiastowe wykonywanie poleceń władz administracyjnych wzgl. powiatowych zarządów drogowych.

9. Obowiązki Urzędów Gminnych (Magistratów). Na Urzędach Gminnych wzgl. Magistratach w związku z akcją przeciwpowodziową ciążą następujące obowiązki:

1) organizowanie na polecenie PP. Starostów wzgl. Pow. Zarządów Drogowych **punktów obserwacyjnych** wzdłuż rzek.

2) Utrzymywanie w miejscach zagrożonych stałego pogotowia.

3) Przygotowanie w miejscach, gdzie mogą tworzyć zatory lodowe niezbędnych narzędzi jako to: łomy, piły, siekiery, topory, bosaki, żerdzie, deski, worki i łodzie z wiosłami.

4) Dostarczenie w myśl art. 121 Ustawy Wodnej **siły pociągowej i roboczej i środków przewozowych** z miejscowości zagrożonych, a w razie potrzeby i sąsiednich.

5) przygotowanie odpowiednich kwater na wypadek potrzeby ewakuacji ludności.

6) zorganizowanie doraźnej pomocy dla ofiar powodzi i zaopiekowania się niemi.

10. Organizacje społeczne. Zwracam również uwagę P. P. Starostów na jeden bardzo ważny czynnik, który szczególniej w akcji ratowniczej może oddać ogromne usługi, a mianowicie organizacje społeczne.

W pierwszym rzędzie **ochotnicze straże pożarne,** które statutowo obowiązane są nieść pomoc ludności na wypadek klęsk żywiołowych, winny być przez P.P. Starostów pociągnięte do akcji nietylko ratowniczej, ale również i zapobiegawczej.

Następnie idą **organizacje sportowo-gimnastyczne, oraz przysposobienia wojskowego,** jak „Strzelec" „Sokół" i inne, które również nie powinny pozostać na uboczu od akcji ratowniczej.

P. P. Starostowie winni zatem niezwłocznie wejść w ścisły kontakt z temi organizacjami i spowodować podporządkowanie się ich zarządzeniom P.P. Starostów w tej sprawie.

Jeżeli chodzi o straże pożarne, to Związek Straży Pożarnych Woj. Lub. wydał odnośną odezwę w roku ubiegłym do Związków Okręgowych Straży Pożarnych umieszczoną w Dz. Urzęd. Woj. Lub. z 1928 roku Nr. 12 poz. 124, zaś w dn. 14/II.-29 r. za L. 327 polecił Związkom Okręgowym zorganizowanie w miejscowościach zagrożonych akcji ratunkowej.

11. Kontakt z sąsiedniemi Starostwami. W celu zapewnienia całej akcji maximum powodzenia niezbędnem jest skoordynowanie działalności wszystkich zainteresowanych władz, należy przeto z władzami temi utrzymywać jaknajściślejszy kontakt, a zwłaszcza ze Starostami powiatów położonych na przeciwnym brzegu rzeki. Dotyczy to przedewszystkiem powiatów nadwiślańskich i nadburzańskich.

Jednocześnie konieczna jest ścisła łączność i z sąsiedniemi powiatami położonemi na tym samym brzegu, przyczem PP. Starostowie winni o wszelkich grożących niebezpieczeństwem zjawiskach na rzece niezależnie od zawiadamiania Urzędu Wojewódzkiego zawiadamiać również Starostów sąsiednich powiatów położonych niżej w stosunku do biegu rzeki.

12. Dyżury. Na czas trwania akcji przeciwlodowej będą ustanowione wUrzędach pocztowych w pobliżu większych rzek **całonocne dyżury telefoniczne,** tak że kontakt z miejscowościami zagrożonemi będzie zapewniony bez przerwy.

Również z nastaniem odwilży i możliwości przyboru wód należy zarządzić w Starostwach dyżury trwające całą dobę.

Największe niebezpieczeństwo powodzi grozi **wzdłuż Wisły i Sanu** to też szczególności P. Starosta Janowski i Biłgorajski winien utrzymywać ścisły kontakt z Zarządem Dróg Wodnych w Sandomierzu, którego P. Naczelnik Inż. Nowakowski w tych dniach osobiście z Panami w sprawie przeprowadzenia akcji się porozumie, zaś PP. Starostowie Puławski i Garwoliński z Zarządem Dróg Wodnych w Puławach.

Jeżeli zaś chodzi o rzekę **Bug,** to w dniach najbliższych Naczelnik Zarządu Dróg Wodnych z Wyszkowa P. Kunczewski z polecenia Dyrektora Dyrekcji Dróg Wodnych Inż. Rodowicza przyjedzie do PP. Starostów w Janowie Podlaskim, Białej, Włodawie, Chełmie i Hrubieszowie, celem omówienia akcji przeciwlodowej, którą będzie prowadził z Wyszkowa przez dozorców wodnych na całym Bugu.

13. Pomoc ofiarom powodzi. W przewidywaniu, że władze administracyjne pomimo wydanych zarządzeń, oraz stojących do dyspozycji środków nie będą w stanie wykluczyć możliwości powodzi, winni PP. Starostowie wznowić niezwłocznie działalność **Komitetów Powiatowyzh niesienia pomocy ofiarom powodzi** z lat ubiegłych, które winny natychmiast nawiązać łączność z Komitetem Wojewódzkim pomocy ofiarom powodzi.

14. Instrukcje. Szczegółowe **wytyczne normujące pomoc wojska** zawarte są w instrukcjach, które PP. Starostowie otrzymali w swoim czasie od właściwych D.O.K.

Instrukcja techniczna, zawierająca sposoby zabezpieczenia mostów i wałów ochronnych podana jest w załączniku do niniejszego.

Przez cały okres trwania akcji przeciwlodowej będą PP. Starostowie niezależnie od **doraźnych meldunków** o każdej poważniejszej zmianie sytuacji na rzekach, podawali telefonicznie Urzędowi Wojewódzkiemu **perjodyczne meldunki** o sytuacji ogólnej w związku z niebezpieczeństwem powodzi **raz na dobę.**

Lublin, dnia 20 lutego 1929 r.

Wojewoda Lubelski.
w.z. (—) *Karasiński.*

Załącznik do L. 316/BP.

A. Instrukcja techniczna dla akcji przeciwlodowej.

I. Akcja przygotowawcza Powiatowych Zarządów Drogowych.

1. Ustalenie jakie wogóle objekty na terenie powiatu winny być odpowiednio przygotowane do przejścia lodów.

2. Podział tych objektów na dwie zasadnicze grupy:
a) objekty wymagające pomocy saperów,
b) objekty niewymagające pomocy saperów.

3. Ustalenie programu działań przy każdym objekcie w zależności od:
a) charakteru rzeki lub potoku,
b) wielkości i stanu objektu,
c) grubości warstwy lodu,
d) poziomu przy którym nastąpiło zamarznięcie rzeki lub potoku,
e) odległość objektu od najbliższych objektów mostowych położonych powyżej i poniżej mostu,
f) odległość objektu od najbliższej stacji kolejowej oraz punktu telefonicznego,
g) przewidywanego poziomu pochodu kry lodowej,
h) przewidywanego poziomu najwyższych wód wiosennych.

4. W stosunku do mostów grup „a" należy już teraz ustalić:
a) grubość lodu pod mostem i przy izbicach,
b) przygotować kwatery, środki lokomocji, pomieszczenia dla materjałów wybuchowych oraz całkowity sprzęt pomocniczy,
c) przewidzieć w porozumieniu się z odnośnemi Zarządami dróg wodnych miejsca gdzie mogą się formować zatory lodowe, oraz możliwość dostępu do tych miejsc w celu usuwania takowych w samym zaczątku.

5. W stosunku do wszystkich mostów, z chwilą ustąpienia większych mrozów i najpóźniej z chwilą nastąpienia odwilży należy przystąpić do wykonania następujących robót:

a) filary, jarzma i izbice muszą być najpóźniej z rozpoczęciem odwilży uwolnione zupełnie od naporu otaczającej je powłoki lodowej. Wokoło objektów tych musi być lód na szerokości conajmniej 1 mtr. wycięty, a bryły lodowe wydobyte z tego otworu i wyniesione na miejsce wyższe ponad stan najwyższej wody. Bezwarunkowo niewolno brył wyciętego lodu spychać pod lód sąsiedni, gdyż czynność ta jest już zaczątkiem zatoru.

b) Przed każdym filarem, jarzmem i izbicą wyciąć należy w kierunku góry rzeki podłużne otwory w lodzie szerokie przynajmniej na 1 mtr., a długie od 30 — 100 mtr. zależnie od szerokości rzeki. Z wydobytym lodem postąpić należy tak, jak w p-kcie 1-ym.

c) Ponadto pożądanem jest skruszenie i wywóz lodu w pierwszym rzędzie pod mostem i między izbicami, a następnie na znacznej przestrzeni poniżej mostu.

d) Miejsca o nagłych skrętach i mieliznach, gdzie wiadomo, że poprzednio tworzyły się zatory, należy również w zupełności zwolnić z powłoki lodowej, a bryły wyciętego lodu wywieźć bezwarunkowo na wysoki brzeg conajmniej ponad najwyższy znany stan wysokiej wody.

Prace te wykonywać należy siłami lokalnemi podczas każdej odwilży; muszą one być w zupełności ukończone przed okresem końcowym odwilży wiosennej. Należy pamiętać, by wycięte bryły lodu były wywożone, a pod żadnym warunkiem nie mogą one być dla ułatwienia sobie pracy zapychane pod stały lód.

II. Środki i nadzór:

Wyposażenie ludzi do prac powyższych składać się powinno z narzędzi prostych, będących zawsze w posiadaniu nadbrzeżnej ludności, a więc: 1) siekiery, 2) łomy, 3) kilofy, 4) piły do cięcia lodu (tracki), 5) bosaki, 6) drabiny, 7) liny, 8) sanki i 9) łódki rybackie ze sprzętem rybackim.

Nadzór nad temi pracami powinny wykonywać **zarządy dróg i rzek przy współdziałaniu Policji,** do wykonywania pociągniętą być powinna ludność cywilna z najbliższej okolicy, jako do świadczeń wobec katastrofy publicznej, czyli klęski żywiołowej (elementarnej).

III. Akcja podczas posuwania się kry:

Polega na niedopuszczeniu do zatrzymywania się kry na miejscach o nagłych skrętach i mieliznach, a przedewszystkiem pomiędzy jarzmami mostu względnie przed jarzmami i izbicami. Do usuwania ewent. zatrzymującej się kry i przepuszczania jej pod mostem między jarzmami zorganizowaną musi być ludność cywilna pod wyżej wspomnianym nadzorem, w szczególności rybacy zaopatrzeni w długie okute bosaki, ewentualnie z łodziami, drabinami, linami itp.

Akcja musi być prowadzona energicznie, w odpowiednim stosunku do ilości i rozmiaru napływającej kry.

IV. Pomoc wojska.

Ogranicza się do wysadzania zapomocą materjałów wybuchowych zatorów, powstałych mimo pracy

ludności cywilnej. Władze administracyjne nie powinny żadną miarą ustawać w pracy usuwania zatorów nawet podczas ich tworzenia się by nie powiększać ewentualnie katastrofy przez bezczynność przed przybyciem patroli, z drugiej zaś strony władze te powinny się szybko zorjentować i zażądać tak rychło pomocy, by zdążyła ona wysadzić zator zanim przybierze on katastrofalne rozmiary. Przed przybyciem patrolu wojskowego przygotować należy ciężkie świdry ziemne do wybijania otworów w zatorze, celem założenia amunicji, jak nie mniej wszelkie środki ratownicze i pomocnicze dla ułatwienia dojścia do zatoru i dokonania pracy. Nieodzownie potrzebne są na miejscu deski, drabiny, liny, łódki ze sprzętem wioślarskim, a dla akcji nocnej oświetlenie zapomocą pochodni itp.

V. Zastosowanie środków wybuchowych.

Do usuwania zatorów pod mostem lub też w bezpośredniej bliskości mostu należy stosować środki wybuchowe nader oględnie. Żadna mina nie może być założoną w bezpośredniej bliskości filara, jarzma lub izbicy, ani też bezpośrednio pod mostem. Odstęp najbliższy miny od objektu winien być większym od 10 mtr. Poszczególne zaś miny o ile nie większe od 2 kg. powinny być rozłożone tak, by atakowały bezpośrednio i od dołu rzeki najsłabszą część zatoru i to przedewszystkiem na nurcie rzeki, a doprowadzone do równoczesnego wybuchu spowodowały spłynięcie zatoru pomiędzy jarzmami, względnie izbicami, nigdy zaś w ten sposób, by spływający zator uderzył o jarzmo mostu.

VI. Stała obserwacja.

Miejsca zagrożone podczas posuwania się kry, tj. mosty i miejsca w których tworzą się zatory muszą być cały czas posuwania się kry pod stałą obserwacją władz drogowych i rzecznych i z miejsc tych winno być na ten czas urządzone przez władze administracyjne połączenie telefoniczne z posterunkami policji, połączonemi ze stałą siecią telefoniczną Państwa. W nocy miejsca te powinny być oświetlone.

1. Na wypadek konieczności ratowania mostu od podmycia należy zawczasu przygotować możliwie większą ilość materaców faszynowych i kamieni.

2. Na wypadek podniesienia się wysokości wód do poziomu przy którym mogłaby spłynąć jezdnia mostu, należy przygotować możliwie większą ilość kamieni, względnie szyn kolejowych (gdzie to jest możliwe) dla obciążenia pokładu jezdni.

3. Na wypadek uszkodzenia lub zupełnego zniesienia mostu należy przewidzieć środki dla możliwie prędszego wznowienia komunikacji.

4. Należy pamiętać, iż najważniejszym momentem w pracy przygotowawczej jest oczyszczenie rzek od lodu pod mostem i poniżej mostu oraz w miejscach gdzie mogą się tworzyć zatory.

B. INSTRUKCJA TECHNICZNA NA WYPADEK POWODZI.

a) Wyposażenie w sprzęt techniczny.

W rejony wezbranych wód wysyłać należy oddziały asystencyjne wyposażone bogato w sprzęt techniczny różnego rodzaju, a przedewszystkiem w łopaty, dobnie, siekiery, topory, piły, liny i t. p. narzędzia. Powyższe jest rzeczą wielkiej wagi, gdyż na miejscu klęski trudno jest zdobyć narzędzia. Urzędy cywilne należy telegraficznie poinformować, aby we własnym zakresie, jeszcze przed przybyciem pogotowia starały się o spieszne dostarczenie większej ilości worków, pali, słupów, drutu i ewent. desek, a także o ile to możliwe łodzi i sprzętu wioślarskiego z okolicznych miejscowości.

b) Ochrona wałów nadbrzeżnych przed zalaniem ich.

W wypadkach, gdy dalsze wezbranie wód grozi zalaniem wału ochronnego, poleca się wały ochronne podwyższyć. Uskutecznia się to najlepiej sposobem podanym poniżej.

Na koronie wału ustawia się deski, które należy po obu stronach przytwierdzić. Głowice pali muszą być silnie drutem ściągnięte. W ten sposób, skonstruowana ściana wymaga jeszcze uszczelnienia, które można łatwo stworzyć sypiąc bezpośrednio za ścianą nawóz stajenny, a dalej piasek lub suchą ziemię. Niedopuszczalną rzeczą jest uszczelnianie ściany mokrą ziemią, gdyż tego rodzaju materjał nie stawia wodzie żadnego oporu. O ile posiadamy worki z piaskiem, to i te mogą nam służyć jako uszczelnienie ściany. Jednakże zaleca się ten materjał oszczędzać, gdyż może on nam dać nieocenioną usługę do zatamowania już przerwanych wałów ochronnych.

c) Zabezpieczenie wałów ochronnych przed przerwaniem ich.

Przerwaniu ulegają wały ochronne przeważnie w miejscach zakrętów rzek, gdzie nacisk nurtu jest najpotężniejszy i tam gdzie opisane wały posiadają torfowiska (grząskie tereny) jako podglebie. Dlatego należy takie miejsca mieć specjalnie na uwadze. O ile jeszcze czas na to pozwala i niebezpieczeństwo przerwania tamy przewiduje się później, to bardzo korzystne jest rozszerzenie wału po stronie suchej. W tym celu wbija się pale wiążąc je między sobą drutem i układając ścianę z desek równolegle do wału. Pozostałe puste miejsca wypełnia się suchą ziemią lub piaskiem. Także przez ułożenie na suchej stronie wału ochronnego, faszyn związanych drutem i przymocowanie ich palami, wzmacnia się wytrzymałość wału.

Najczęściej jednakże niema na wykonanie podobnych prac ludzi, dlatego należy słabym miejscom przydzielić specjalną opiekę tak we dnie, jak i w nocy, ustanawiając na tych miejscach specjalne posterunki. Jaknajwiększą ilość worków z piaskiem, kołgów (dług. od 2—4 mtr. grub. 8—10 cm.), drutu, wszelkiego rodzaju narzędzi jak: dobni, pił, siekier, należy złożyć w pobliżu danego posterunku. Nocą musi być zagrożone miejsce wału oświetlone, a przez ustaloną sygnalizację stworzone połączenie z innemi posterunkami i główną siłą oddziału asystencyjnego. O ile w niektórych miejscach zagrożonego odcinka wału woda zaczyna na suchą stronę skarpy przesiąkać, to jest rzeczą niezbędną natychmiast zatykać tworzące się źródła workami z piaskiem, lub nawozem stajennym, aby uniemożliwić dalsze rozmycie tamy. W razie dalszego zarysowania się wału (zawsze na suchej stronie skarpy widoczne) i usuwania się takowego należy śpiesznie rysy zapełniać workami z piaskiem, a usuwającą się ziemię z tamy wstrzymać (utwierdzić) bijąc pale, wiążąc je drutem i tworząc ścianę z desek.

Pośpiech pracy w takim wypadku jest rzeczą nieodzowną. Ponieważ teren położony bezpośrednio za osłabionym miejscem, jest przez nasiąkliwość wody zmoczony, należy dbać z góry o dostarczenie suchej ziemi lub piasku nawet z oddalonych miejsc.

d) Zabezpieczenie już przerwanych wałów ochronnych.

Zapełnienie utworzonej przerwy wału ochronnego jest rzeczą bardzo trudną, a czasami nawet niemożliwą: niemożliwą wtedy, gdy fale powodziowe idą z prądem rzeki, a wał położony jest wzdłuż niej. W takim razie pomoc ogranicza się do uniemożliwienia całkowitego zmycia wału. W tym celu trzeba śpiesznie po obu stronach utworzonej przerwy uskutecznić wbijanie pali, tworząc przez to ścianę. Puste miejsce między istniejącą jeszcze tamą, a ścianą wypełnia się workiem z piaskiem lub nawozem z ziemią.

Wbijanie pali w takich wypadkach jest zbyt trudne i zależne od wytworzonej sytuacji; uskutecznia się to różnemi sposobami. Czasami można wbijanie pali ułatwić przez skonstruowanie kafaru, którego podkład spoczywa na kozłach ciesielskich lub podobnych podporach.

Jednakże wskazaną jest bardzo wielka ostrożność i przezorność w obliczu niebezpieczeństwa i możliwości nieprzewidzianego parcia fali powodziowej. W niektórych wypadkach nacisk i prąd wody uniemożliwiają wbijanie pali. W takim razie trzeba się ograniczyć do ochrony uszkodzonego wału, przez zatapianie (w miejsce ściany) dużych kamieni, worków z piaskiem i innych ciężkich przedmiotów, które mogą tworzyć mocne zakończenie wału, kładąc kres dalszemu wymywaniu tamy.

e) Ochrona mostów.

Podczas powodzi największe niebezpieczeństwo dla mostów, tworzy posuwanie się drzewnych rozwalin i okrąglaków, a także parcie wody od spodu na podkład mostu. Drzewo (budulec, okrąglaki) przyparte prądem wody do mostu, powinno być niezwłocznie usunięte ewent. z pomocą materjałów wybuchowych. Uszkodzeniu mostu przez parcie wody na podkład mostu jak powyżej, zapobiec można przez obciążenie zagrożonego objektu, używając do tego kamieni, szyn żelaznych i t. p. przedmiotów.

f) Akcja ratownicza w miejscowościach już zalanych

W zalanych miejscowościach należy przedewszystkiem ratować mieszkańców takich zabudowań, na których już rysy osadzania się są uwidocznione, gdyż tutaj zachodzi niebezpieczeństwo zawalenia się domu. Pozatem należy w myśl żądania władzy cywilnej usuwać ludzi, inwentarz żywy i inne zasoby z objektów zagrożonych. W tych wypadkach napotyka się często na brak łodzi i innego sprzętu wioślarskiego, a posiadane łodzie bywają zamałe dla przetransportowania specjalnie bydła. To też wskazuje na możliwość związania kilku łodzi razem obok siebie i ułożenia podkładu na nich, tworząc w ten sposób obszerny prom. Kamienne domy, które jeszcze nie są zalane, mogą być skutecznie ochronione przez zapełnienie okien w piwnicach i drzwi nawozem stajennym i piaskiem. Oczywiście gra tutaj dużą rolę wysokość fali powodziowej.

48.

Pismo okólne do P. P. Naczelników Wydziałów Urzędu Wojewódzkiego oraz P. P. Starostów Powiatowych na terenie Województwa Lubelskiego

w sprawie zaznajomienia urzędników z ustawami i rozporządzeniami ogłoszonymi w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Zawiadamiam PP. Naczelników i P.P. Starostów, iż w Dzienniku Ustaw Rz. P. zostały ogłoszone następujące Ustawy i Rozporządzeniami, z któremi należy przedewszystkiem zaznajomić podległych urzędników celem zastosowania w praktyce:

I z działu ustroju, kompetencji i działalności władz.

Dz. Ust. R. P. Nr. 95 z 1928 r., poz. 841

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 października 1928 r. o przekazaniu Wojewodom niektórych decyzyj Ministra Spraw Wewnętrznych.

II z działu Bezpieczeństwa Publicznego i Porządku.

Dz. Ust. R. P. № 96 z 1928 r. poz. 852.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa o zabronieniu polowania na łosie-byki, dropie, dropie-kamionki (strepety) i wiewiórki.

Dz. Ust. R. P. № 1 z 1929 r. poz. 7.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 26 listopada 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych o trybie postępowania administracyjnego w przedmiocie umieszczania przyrządów i znaków sygnalizacyjnych dla potrzeb żeglugi powietrznej na nieruchomej własności publicznej i prywatnej.

Dz. Ust. R. P. № 1 poz. 8.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 26 listopada 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych o publicznych wzlotach pokazowych statków powietrznych.

Dz. Ust. R. P. № 1 poz. 9.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 26 listopada 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu o sygnalizacji lotniczej i o lotniczych znakach naziemnych.

Dz. Ust. R. P. № 1 poz. 10.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 26 listopada 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu o przepisach bezpieczeństwa ruchu statków powietrznych.

Dz. Ust. R. P. № 5 poz. 49.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1928 roku, o ruchu cudzoziemców, wydane co do § § 1, 2, 3, 4, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19, 22, 29, 31, 32, 33, 34, 35, 38, 44 i 45 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

III z działu Administracyjnego.

Dz. Ust. R. P. № 100 z 1928 r. poz. 898.
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada 1928 r. o dowodach osobistych.

IV z działu Samorządowego.

Dz. Ust. R. P. № 97 z 1928 r. poz. 860.
Ustawa z dnia 31 października 1928 roku w sprawie zmiany przepisów postępowania cywilnego, dotyczących zabezpieczenia powództw i egzekucyj wyroków przeciwko związkom komunalnym w okręgach sądów Apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Dz. Ust. R. P. № 98 z 1928 r. poz 882.
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1.XII 1928 r. wydane w porozumieniu z Mini trami Przemysłu i Handlu, Skarbu i Rolnictwa o przemiale pszenicy i żyta.

Dz. Ust. R. P. № 4 z 1929 r. poz. 38.
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 października 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu celem wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zmianie ustawy z dnia 11 sierpnia 1928 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

V z działu zdrowia.

Dz. Ust. R. P. № 95 z 1928 r. poz. 842.
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji z dnia 31 października 1928 roku w sprawie przepisów sanitarnych, higjenicznych i ratowniczych, dotyczących żeglugi powiatowej.

Dz. Ust. R. P. № 97 z 1928 r. poz. 864.
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 21.XI 1928 roku w sprawie egzaminu dla techników dentystycznych.

Dz. Ust. R. P. № 2 z 1929 r. poz. 20.
Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 września 1928 roku w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o położnych.

VI z działu Opieki Społecznej.

Dz. Ust. R. P. № 96 z 1928 r. poz. 836.
Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8.VI 1928 roku wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Skarbu, Komunikacji, Spraw Wojskowych, Robót Publicznych, Poczt i Telegrafów oraz Reform Rolnych o książeczkach obrachunkowych.

Dz. Ust. R. P. № 96 z 1928 r. poz. 847.
Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8.VI 1928 roku wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Skarbu, Spraw Wojskowych, Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Robót Publicznych w sprawie ksiąg płacy i wykazów wypłat robotniczych oraz ksiąg niezbędnych dla kontroli nad stosunkiem pracy.

Dz. Ust. R. P. № 96 z 1928 r. poz. 848.
Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 listopada 1928 roku w sprawie zezwolenia niektórym kategorjom zakładów pracy na nieprowadzenie części rozrachunkowej w książeczkach obrachunkowych.

Dz. Ust. № 102 z 1928 r. poz. 909.
Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 grudnia 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Spraw Wojskowych, Skarbu, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa, Komunikacji, Robót Publicznych, Poczt i Telegrafów oraz Reform Rolnych w sprawie wykazów płacy pracowników umysłowych.

Dz. Ust. R. P. № 105 z 1928 r. poz. 960.
Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych z dnia 24 grudnia 1928 roku w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej Rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 9 lutego 1928 roku w sprawie częściowego wstrzymania emigracji.

Dz. Ust. R. P. № 2 z 1929 r. poz. 21.
Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 grudnia 1928 roku o zmianie postanowień rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 grudnia 1927 roku w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o emigracji.

Dz. Ust. R. P. № 5 z 1929 r. poz. 50.
Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Pracy i Opieki Społecznej, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 17-go grudnia 1928 roku w sprawie wykonania niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 roku o zapobieganiu chorobom zawodowym i ich zwalczaniu.

VII z działu rolnictwa i weterynarji.

Dz. Ust. R. P. № 99 z 1928 r. poz. 887.
Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 16 listopada 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, w sprawie określenia, jakie grunty należy uważać za enklawy i półenklawy leśne.

Dz. Ust. R. P. № 101 z 1928 r. poz. 900.
Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1928 roku o zakresie działania władz Administracji Ogólnej w dziedzinie zarządu rolnych majątków państwowych, lub pod zarządem państwowym pozostających.

Dz. Ust. R. P. № 3 z 1929 r. poz. 31.
Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o obwodach urzędowego badania i postępowaniu w związku z badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa.

Lublin, dn. 18 lutego 1929 r.

Wojewoda Lubelski (—) w. z. *Karasiński.*

B. OGŁOSZENIA.

1) Zezwolenia na uruchomienie komunikacyj samochodowych.

L. 13843/II.

Majcher Michał, zamieszkały w Antoniówce, gm. Komarów, powiatu Tomaszowskiego otrzymał pozwolenie z Lubelskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 4/I.1929 r. L. 18294/Dr/4 na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowego na przestrzeni Zamość — Komarów.

Opłata za przejazd.

Skąd — dokąd	Ilość kilom.	Osoby cywilne	Wojsk. i urzędnicy państwowi za okazaniem legitymacji
z Komarowa do Zamościa	20	2.00	1.60

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie.

Rozkład jazdy.

Wyjeżdża	godzina	Przyjeżdża	godzina
z Komarowa	8.30 11.00 14.00 17.30	do Zamościa	9.00 11.30 14.30 18.00
z Zamościa	9.30 12.00 15.00 19.30	do Komarowa	10.00 12.30 15.30 20.00

Tomaszów Lubelski 8 lutego 1929 roku

Starosta Powiatowy (—) **Wielanowski.**

L. 964|29.

Lubelski Urząd Wojewódzki (Dyrekcja Robót Publicznych) wydał w dniu 24 stycznia 1929 r. № 4 pozwolenie **Pelcmanowi Ickowi,** zam. w Lubartowie na uruchomienie i utrzymywanie przedsiębiorstwa przewozowego, samochodowego, osobowego na przestrzeni Michów-Lublin na przeciąg jednego roku t. j. do dnia 14 stycznia 1930 roku.

Opłata za przejazd.

Skąd — dokąd	Ilość klm.	Osoby cywilne	Wojsk. i urzędnicy państwowi za okazaniem legitymacji
z Michowa do Kamionki	12	1,20 zł.	1,00 zł.
z Kamionki do Lubartowa	11	1,10 „	0,90 „
z Lubartowa do Lublina	26	2,60 „	2,10 „

Bagaż ręczny do 10 klg. bezpłatnie.

Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

Rozkład jazdy

Wyjeżdża	godzina	przyjeżdża	godzina
z Michowa	7,00 12,45	do Kamionki	7,20 13,05
z Kamionki	7,30 13,15	do Lubartowa	8,00 13,40
z Lubartowa	8,10 13,50	do Lublina	9,00 14,30
z Lublina	10,00 17,30	do Lubartowa	10,40 18,10
z Lubartowa	10,50 18,20	do Kamionki	11,10 18,40
z Kamionki	11,20 18,50	do Michowa	11,45 19,10

Obciążenie samochodu nie może przekraczać 16 osób włącznie z kierowcą i 150 klg. bagażu ręcznego.

Lubartów, 13 lutego 1929 r.

Starosta Powiatowy (—) **Krauze.**

L. 1024.

Lubelski Urząd Wojewódzki (Dyrekcja Robót Publicznych) w Lublinie udzielił **Mirońskiemu Janowi** zamieszkałemu w Rybitwach, powiatu Puławskiego pozwolenia na uruchomienie i utrzymanie przedsiębiorstwa przewozowego samochodowego osobowego na przestrzeni Garbów — Kazimierz-Dolny na przeciąg jednego roku licząc od dnia 1 listopada 1928 r. do dnia 31 października 1929 r. na następujących warunkach:

Opłata za przejazd.

Skąd — dokąd		Ilość klm.	Osoby cywilne	Wojsk. i urzędnicy państwowi za okazaniam legitymacji
Z Garbowa do Markuszowa	lub odwrotnie	5	0,50 zł.	0,40 zł.
z Markuszowa do Kurowa		5	0,50 „	0,40 „
z Kurowa do Końskowoli		9	0,90 „	0,70 „
z Końskowoli do Puław		8	0,80 „	0,65 „
z Puław do Kazimierza-Doln.		12	1,20 „	1,00 „
z Garbowa do Kazimierza-D.		39	3,90 „	3,10 „

Bagaż ręczny do 10 kg. bezpłatnie.

Rozkład jazdy.

Wyjeżdża	godzina	Przyjeżdża	godzina
z Garbowa	7.00	do Markuszowa	7.10
z Markuszowa	7.20	do Kurowa	7.30
z Kurowa	7.40	do Końskowoli	7.45
z Końskowoli	7.55	do Puław	8.10
z Puław	8.30	do Kazimierza-Doln.	8.50
z Kazimierza-Doln.	10.00	do Puław	10.30
z Puław	13.30	do Końskowoli	13.35
z Końskowoli	14.00	do Kurowa	14.30
z Kurowa	14 40	do Markuszowa	15.10
z Markuszowa	15.20	do Garbowa	16.00

Obciążenie samochodu nie może przekraczać 16 osób i 150 kg. bagażu ręcznego.

Inspekcyjna służba drogowa korzysta z przejazdu bezpłatnie na odcinkach drogi powierzonych ich dozorowi.

Puławy 6 lutego 1929 r.

Starosta Powiatowy (—) w. z. **S. Tymiński.**

2) Zatwierdzenie statutu Spółki wodnej we wsi Stara-Wieś gminy Końskowola, pow. Puławskiego.

L. 697.

Na zasadzie art. 222 ustęp 5 ustawy wodnej z dnia 9|IX. 1922 r. ogłoszonej w nowem brzmieniu w Dz. Ust. № 62 poz. 574 z roku 1928, podaję do wiadomości wyciąg ze statutu Spółki wodnej we wsi Stara-Wieś gm. Końskowola.

1) Nazwa Spółki: Spółka wodna we wsi Stara-Wieś, gminy Końskowola, powiatu Puławskiego.

2) Siedziba Spółki: wieś Stara-Wieś, gminy Końskowola, powiatu Puławskiego.

3) Data zatwierdzenia statutu: 22|I. 1929 r. Nr. 877.

4) Cel Spółki: a) wykonanie meljoracji szczegółowej gruntów według projektu, sporządzongo przez Krajowe Towarzystwo Meljoracyjne w Warszawie z dnia 27|II. 1928 r. i zatwierdzonego przez Władzę Nadzorczą, oraz b) należyte utrzymanie wykonanych w tym celu urządzeń i budowli.

5) Zwołanie Walnego Zgromadzenia członków wraz z podaniem terminu i porządku obrad musi być ogłoszone przynajmniej na tydzień przed terminem zebrania: również na tydzień naprzód obowiązany jest powiadomić pisemnie Przewodniczący Zarządu Władzę Nadzorczą o zwołaniu Zgromadzenia członków z podaniem terminu i porządku obrad.

6) Protokóły obrad zgromadzenia członków wraz z uchwałami wpisuje się do osobnej księgi protokółów. Każdy protokół podpisuje Przewodniczący i członkowie Zarządu.

7) Do zakresu czynności Walnego Zgromadzenia członków należy:

a) wybór przewodniczącego i członków Zarządu oraz komisji rewizyjnej,

b) uchwalenie na podstawie projektu, sposobu i ogólnego planu przeprowadzenia przedsięwzięcia oraz sposobu pokrycia kosztów wykonania i utrzymania w należytym stanie urządzeń spółkowych,

c) zatwierdzenie przedłożonych przez Zarząd rocznych sprawozdań rachunków, budżetu i bilansu.

d) ustanawianie wynagrodzeń dla płatnych funkcjonarjuszów Spółki.

e) uchwalenie zasadniczych zmian w projekcie przy zachowaniu celu spółki, określonego w art. 2 statutu,

f) uchwalenie zmian w statucie Spółki,

g) uchwalenie rozwiązania Spółki zgodnie z przepisami art. 178 ustawy wodnej oraz sposobu zlikwidowania interesów Spółki.

Uchwały Walnego Zgromadzenia członków Spółki, wymienione w punktach d, c, f, g, wymagają dla uzyskania prawomocności zatwierdzenia władzy nadzorczej.

8) Ogłoszenia Zarządu, dotyczące członków Spółki, wywieszane mają być u Przewodniczącego Zarządu, zastępcy Przewodniczącego i u sołtysa wsi, w miejscu do ogłoszeń przeznaczonem, widocznem i dla każdego dostępnem.

9) Ogłoszenia dotyczące Spółki, a mające na celu powiadomienie o danym przedmiocie szereg ogółu, czynione są w Lubelskim Dzienniku Wojewódzkim i według uznania Zarządu w innych pismach.

Ogłoszenia podpisuje Przewodniczący Spółki.

Puławy 9 lutego 1929 roku.

Starosta Powiatowy (—) **A. Wiszniewski.**

3) Założenie nowych ksiąg ludności stałej gminy Osieck pow. Garwolińskiego.

L. 606.

Urząd gminy Osieck, powiatu Garwolińskiego, podaje do wiadomości, osób zainteresowanych, że przystąpił do sporządzenia nowych ksiąg ludności stałej wsi Lipiny i Łucznica, na miejsce zniszczonych w czasie inwazji bolszewickiej.

Wobec tego wzywa osoby zainteresowane, tak w obrębie gminy Osieck, jakoteż poza obrębem gminy zamieszkałe, a przynależne do stałych mieszkańców wsi Lipiny i Łucznica, do składania w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1 czerwca 1929 roku, dowodów przynależności gminnej wraz z dowodami metrykalnemi, gdyż po upływie tego terminu, osoby, które nie złożą wyżej wymienionych dowodów, utracą prawo jako stali mieszkańcy wsi Lipiny i Łucznicy i zapisani do tych ksiąg nie będą

Wójt Gminy (—) **Kędziorek.**

4) Licytacje majątków ruchomych i nieruchomych.

L. 810/28.

Komornik Sądowy na powiat Konstantynowski J. Gałach. mający kancelarję w m. Białej-Podl. niniejszem obwieszcza, że w dniu 18 kwietnia 1929 roku od godz. 10 z rana w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Białej-Podl. na zaspokojenie należności wierzyciela hipotecznego Jankla-Lejzora Fiszmana odbędzie się sprzedaż publiczna kol. Wandopol Nr. 27 położonej w gminie Zakanale, pow. Konstantynowskiego, należącej do **Iwanka Ignacego,** składającej się z 10 mórg czyli 5 hektarów 5987 metrów gruntu z łąką, częścią owczarni z izbą wewnątrz i zasiewem ozimym.

Nieruchomość ta ma uregulowaną księgę hipoteczną przechowywaną dotąd w Wydziale Hipotecznym przy Siedleckim Sądzie Okręgowym, w zastawie, dzierżawie lub we wspólnym z kimś innym posiadaniu nie znajduje się.

Zgodnie z działem IV wykazu hipotecznego obciążona jest długami i różnemi obowiązkami hipotecznemi, a mianowicie: № 1 pożyczką Państwowego Banku Rolnego w złotych 8% listach zastawnych tegoż Banku w kwocie 1700 złotych w złocie, która to suma po przerachowaniu wynosi sumę 2924 zł. w złocie, pod № 2 długiem 435 zł. w złocie czyli 752 zł. 55 gr. z % i kosztami, pod № 3 kaucją 6000 zł. z której pod tymże № z kaucji tej zabezpieczono kapitał 5500 złotych z % i kosztami, pod № 8 długiem 300 zł. z % i kosztami, pod № 11 długiem 800 zł. z % i kosztami i pod № 12 zastrzeżeniem miejsca dla długu 300 złotych z % i kosztami.

Licytacja powyższej nieruchomości na podstawie opisu, dokonanego w dniu 14 stycznia 1929 r. odbędzie się od sumy dziesięciu tysięcy (10000) złotych.

Pragnący przyjąć udział w licytacji przed rozpoczęciem takowej winni złożyć Komornikowi prowadzącemu licytację wadjum (kaucję) w kwocie 1000 złotych i na żądanie dowód obywatelstwa Polskiego.

Opis, szacunek i dokumenty tyczące się tej sprzedaży, mogą być przejrzane w kancelarji Sądu Okręgowego w Białej, lub u obwieszczającego Komornika w godzinach biurowych.

m. Biała-Podlaska dnia 5 lutego 1929 roku.

Komornik Sądowy (—) **Gałach.**

L. 15|29.

Komornik Sądu Grodzkiego w Zamościu, na zasadzie art. 1133-1149 U.P.C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Józefa Frąca spłaty spadkowej w sumie 2132 zł. 82 gr. z kosztami, dnia 18 czerwca 1929 r., o godz. 10 rano w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego **Wrzyszcza Michała.**

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Drohiczany gm. Uchanie pow. Hrubieszowskiego, Województwa Lubelskiego, składa się z osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. pod Nr. 17|24, o przestrzeni 6 morgów, i położona jest w 5 oddzielnych działkach.

Zabudowań na osadzie tej niema.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie nie jest, wywołana została do pierwiastkowej regulacji hipoteki, obciążona jest spłatami w ogólnej sumie 6960 zł. 96 gr. oraz wykazanemi podatkami w kwocie 42 zł. 06 gr. i podlega sprzedaży w całości, według aktu opisu, sporządzonego przez Komornika Sądowego w Hrubieszowie w dn. 5 października 1928 r.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 10800 złotych.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w sumie 1080 zł.

Akta tyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 5 lutego 1929 r.

Komornik Sądowy (—) **Wiktor Klaude.**

L. 899/28.

Komornik Sądu Grodzkiego w Kraśniku powiatu janowskiego Antoni Mazurek na zasadzie art. 1030 Ust. Post. Cyw. podaje do wiadomości publicznej, że dnia 27 marca 1929 roku od godziny 10 z rana w majątku Zalesie, gminy Dzierzkowice odbywać się będzie licytacja ruchomości, należących do **Jurkowskiego Teofila,** składających się z

1) lokomobili № 23874 z młocarnią w komplecie
2) Siewnika 25 rzędowego „Saca"
3) Sześciu pługów dwuskibowych
4) Ogiera siwego araba lat 6
5) Klaczy kasztanowatej lat 4
6) Krów: czarno-graniastej, czarnej i czerwonej
7) Czternastu sztuk świń rocznych

na pokrycie należności Skarbu Państwa i Marji Koziołkiewiczowej, a oszacowanych na ogólną sumę 12.700 złotych.

Spis rzeczy i ich szacunek poszczególny przejrzane być mogą w dniu licytacji.

Kraśnik, dnia 13 lutego 1929 roku.

Komornik Sądowy (—) **Mazurek.**

L. 24|29.

Komornik Sądu Grodzkiego w Kraśniku na powiat Janowski Antoni Mazurek, zamieszkały w Kraśniku na zasadzie art. 1030 U.P.C. podaje do wiadomości publicznej, że dnia 27 marca 1929 roku od godziny 10 z rana w majątku Zalesie gminy Dzierzkowice, powiatu Janowskiego odbywać się będzie licytacja ruchomości należących do **Ostrowskiego Eugienjusza**, składających się z

1) krowy czarnej lat 8,
2) krowy czarnej z białem,
3) krowy białej,
4) jałówki czerwonej,
5) dwunastu koni roboczych,
6) dwudziestu metrów owsa,
7) pięciuset metrów kartofli,
8) kredensu dębowego,
9) otomany pluszowej,
10) stołu dębowego,
11) sześciu krzeseł giętych,
12) szafy dębowej z lustrem,
13) toalety dębowej o trzech lustrach,
14) dwu szafek nocnych,
15) umywalki,
16) karmnika,
17) czworga prosiąt,
18) ośmiu wozów,
19) dwudziestu dwu metrów superfosfatu,
20) czterech metrów azotniaku,
21) stu metrów łubinu,
22) sterty owsa.

Na pokrycie należności Lubelskiego Syndykatu Rolniczego, a oszacowanych na ogólną sumę 6625 zł.

Spis rzeczy i ich szacunek poszczególny przejrzane być mogą w dniu licytacji.

Komornik Sądowy (— **Mazurek.**

L. 1136/28.

Komornik Sądu Grodzkiego w Zamościu, na zasadzie art' 1133—1149 U. P. C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Rozalji Gilowej, Marjanny Zwolakowej i niel. Jana Małyszka reszty spłat spadkowych w ogólnej sumie 7164 zł. 16 gr. z kosztami, — dnia 18 czerwca 1929 r., o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu,— odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego **Banaka Jana.**

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Średniówka, gm. Goraj, pow. Biłgorajskiego, Wojew. Lubelskiego, składa się z $^1/_3$ części osady włościańskiej, zapisanej w tab. likw. pod № 13/13, o przestrzeni 8 morgów $42^1/_2$ pr. ziemi ornej — w jednej działce, oraz $1^1/_2$ m. lasu, przydzielonego do tej części osady z podziału ogólnego pastwiska — w 3-ch działkach. Do nieruchomości tej przywiązane są prawa serwitutowe w majątku Radzięcin.

Na nieruchomości tej znajduje się **dom** drewniany, kryty słomą, o 2-ch ubikacjach.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie nie jest, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną sumą oraz dożywociem na $^1/_5$ części majątku — na rzecz Marjanny Banakowej i podlega sprzedaży w całości, według opisu, dokonanego przez Komornika Sądowego w Biłgoraju w dn. 7 maja 1928 r.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 6000 zł.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w sumie 600 złotych.

Akta tyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 24 stycznia 1929 r.

w/z Komornik Sądowy (—) **A. Piech.**

L. 1232|27.

Komornik Sądu Grodzkiego w Zamościu, na zasadzie art. 1133-1149 U.P.C. niniejszem ogłasza, że dla wyegzekwowania na rzecz Heleny Górskiej i inn. ogółem sumy 6065 zł. z proc. i kosztami, dnia 18 czerwca 1929 roku, o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu odbędzie się publiczna sprzedaż z licytacji majątku nieruchomego **Durasa Jana.**

Podlegająca sprzedaży nieruchomość położona jest we wsi Kalinowice Ordynackie gm. Nowa Osada, pow. Zamojskiego, Wojew. Lubelskiego, składa się z części osady włościańskiej, o przestrzeni 7 morgów 150 pr., czyli 4.5683 ha. w tem łąk około 150 pr. i położona jest w 2-ch działkach.

Na nieruchomości tej znajdują się następujące zabudowania drewniane, kryte słomą: dom mieszkalny o 5 ubikacjach, niewykończony, obora i stajnia pod jednym dachem, oraz stodoła.

Nieruchomość ta w zastawie i dzierżawie nie jest, księgi hipotecznej urządzonej nie posiada, obciążona jest egzekwowaną sumą, oraz zaległemi podatkami w kwocie 97 zł. 95 gr., i podlega sprzedaży w całości, według opisu dokonanego przez Komornika przy Sądzie Okręgowym w Zamościu, Wiktora Klaude, w dniu 30 kwietnia 1928 r.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 11.675 złotych.

W licytacji przyjmować mogą udział tylko osoby, mające prawo nabywać osady włościańskie, przy złożeniu rękojmi w sumie 1167 zł. 50 gr.

Akta tyczące się sprzedaży przejrzeć można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Zamościu.

Zamość, dnia 24 stycznia 1929 r.

w/z Komornik Sądowy (—) **A. Piech.**

L. 1031/28.

Komornik Sądu Grodzkiego w Lublinie Stefan Steinbrich mający kancelarję w Lublinie przy ul. 3-go Maja № 7 obwieszcza, że w dniu 18 czerwca 1929 roku o godz. 10 rano, w sali posiedzeń Sądu Okręgowego w Lublinie, na zaspokojenie należności Wawrzyńca Chlebickiego w kwocie 4.961 zł. $87^1/_2$ gr., Anny Chojnackiej w kwocie 4961 zł. $87^1/_2$ gr., spadkobierców Wiktorji Pietroń w kwocie 4711 zł. $87^1/_2$ gr., Marjanny Marcinkowskiej w kwocie 7.961 zł. $87^1/_2$ gr. oraz Jana Chlebickiego w kwocie 75 zł. z kosztami, odbędzie się publiczna sprzedaż przez licytację osady włościańskiej, należącej do **Chlebickiego Stanisława**, położonej we wsi Ratoszynie, gm. Chodel, pow. Lubelskim, zapisanej w tab. likw. pod № 111/49 — projektu 35, przestrzeni 11 morgów 278 pr. ziemi ornej, ogrodu i łąki i 8 morg. 61 pr. lasu i pastwiska wydzielonych wzamian za serwituty, oraz budynków znajdujących się na powyższej osadzie, a mianowicie: domu mieszkalnego, stodoły, stajni i poddasza drewnianych pokrytych słomą i obory i śpichlerza murowanych z kamienia pod jednym dachem słomianym, szczegółowo wskazanych w opisie w dniu 6 listopada 1928 roku dokonanym.

Powyższa nieruchomość niema zaprowadzonej księgi hipotecznej, w zastawie i dzierżawie się nie znajduje, długami nie obciążona, podlega sprzedaży w całości.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 50.000 zł. i życzący wziąć udział w licytacji obowiązany złożyć kaucji 5.000 zł. i dowody stwierdzające prawo nabywania osad włościańskich.

Warunki licytacyjne i akta dotyczące sprzedaży przeglądać można w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Lublinie.

Lublin, dnia 8 lutego 1929 roku.

Komornik Sądowy (—) **Steinbrich.**

5) Postępowanie spadkowe.

32.

Wydział Hipoteczny w Hrubieszowie obwieszcza, iż otwarte zostały postępowania spadkowe po zmarłych:

Janie-Marcelim Trzaskowskim, właścicielu nieruchomości w osadzie Horodle № policyjny 285 hipoteczny 16.

Teodorze Mikitiuku, właścicielu nieruchomości we wsi Masłomęczu, № hipoteczny 11.

Icku-Jojchenie Bodenie, wierzycielu rubli tysiąca, z odsetkami i ewikcją, zaintabulowanych na części nieruchomości w Hrubieszowie № hipoteczny 146.

Termin zamknięcia postępowań spadkowych i regulacji powyższych spadków wyznaczono na dzień 5 września 1929 r., w którym interesowani winni zgłosić prawa swoje do tych spadków w kancelarji hipotecznej w Hrubieszowie, pod skutkami prekluzji.

Hrubieszów, 7 lutego 1929 roku.

Pisarz Hipoteczny powiatu Hrubieszowskiego (—) **Kłosiński.**

Redakcję zakończono dnia 20 lutego 1929 r.

Drukarnia „Przełom" Lublin, Kościuszki Nr. 2.